

Apaštališkasis laiškas „Patris corde“

Praėjusių metų gruodžio 8 d.
publikuotame laiške Popiežius
Pranciškus mini 150-ąsias šv.
Juozapo paskelbimo visuotinės
Bažnyčios Globėju metines.
Specialiu dekretu paskelbti šv.
Juozapo metai truks iki šių
metų gruodžio 8 d.

2021-03-05

Tėvo širdimi – taip Juozapas mylėjo Jėzų, kuris keturiose Evangelijose vadinamas „Juozapo sūnumi“ [1].

Abu jo asmenį aprašę evangelistai, Matas ir Lukas, pasakoja nedaug, bet pakankamai, kad suprastume, koks jis buvo tėvas ir kokia misija jam buvo Apvaizdos patikėta.

Žinome, kad jis buvo paprastas dailidė (plg. *Mt* 13, 55), susižadėjęs su Marija (plg. *Mt* 1, 18; *Lk* 1, 27); „teisus“ vyras (*Mt* 1, 19), visada pasirengęs vykdyti Dievo valią, apreikštą jo Įstatymu (plg. *Lk* 2, 22. 27. 39) ir per keturis sapnus (plg. *Mt* 1, 20; 2, 13. 19. 22). Po ilgos ir varginančios kelionės iš Nazareto į Betliejų jis išvydo Mesiją, gimusį tvarte, nes kitur „jiems nebuvo vietos“ (*Lk* 2, 7). Jis buvo liudininkas, kaip Gimusįjį pagarbino piemenys (plg. *Lk* 2, 8–20) ir išminčiai (plg. *Mt* 2, 1–12), kurie atitinkamai vaizdavo Izraelį ir pagonių tautas.

Jis išdrįso priimti Įstatymo numatomą Jėzaus tėvystę ir davė jam angelo apreikštą vardą: „Tu duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių“ (*Mt* 1, 21). Kaip žinome, senovės tautose suteikti vardą asmeniui ar daiktui reiškė jo priklausomybę, panašiai Pradžios knygos pasakojime elgėsi Adomas (plg. *Pr* 2, 19–20).

Praėjus keturiasdešimčiai dienų po Jėzaus gimimo Juozapas drauge su jo motina šventykloje paaukojo kūdikį Viešpačiui ir su nuostaba klausėsi Simeono paskelbtos pranašystės apie Jėzų ir Mariją (plg. *Lk* 2, 22–35). Siekdamas apsaugoti Jėzų nuo Erodo, jis apsigyveno Egipte kaip svetimšalis (plg. *Mt* 2, 13–18). Grįžęs į tėvynę įsikūrė nuošaliai, mažame nežinomame Nazareto kaime Galilėjoje – o iš ten, kaip buvo sakoma, „nebuvo kilęs joks pranašas“, „ar gali būti kas gero?“ (plg. *Jn* 7, 52; 1, 46) – toli nuo

savo gimtojo miesto Betliejaus, taip pat nuo Jeruzalės, kur stovėjo šventykla. Kai grįždami iš piligrimystės Jeruzalėje Juozapas su Marija pametė dvylikametį Jėzų, jie sielvartaudami jo ieškojo ir rado šventykloje diskutuojantį su Įstatymo mokytojais (plg. *Lk* 2, 41–50).

Po Dievo Motinos Marijos jokiam kitam šventajam popiežių Magisteriume neskiriama tiek vietos, kiek jos sužadėtiniui Juozapui. Mano pirmtakai su gilesne įžvalga aptarė tą žinią, kurią Evangelijose perteikia negausūs duomenys, siekdami išryškinti jo kertinį vaidmenį išganymo istorijoje. Palaimintasis Pijus IX paskelbė Juozapą „Katalikų Bažnyčios Globėju“ [2], garbingasis Pijus XII pristatė jį kaip „Darbininkų Globėją“ [3], o šventasis Jonas Paulius II – kaip „Atpirkėjo Globėją“ [4]. Žmonės šaukiasi jo kaip „palaimingos mirties globėjo“ užtarimo [5].

Todėl minint 150 metines nuo tada, kai palaimintasis Pijus IX 1870 m. gruodžio 8 d. paskelbė Juozapą Katalikų Bažnyčios Globėju, norėčiau, pasak Jėzaus, „burna kalbėti tai, ko pertekusi širdis“ (plg. *Mt* 12, 34) ir pasidalyti su jumis keliais asmeniniais apmąstymais apie šį ypatingą asmenį, tokį artimą kiekvienam iš mūsų savo žmogiškumu. Šis troškimas vis augo per kelis praėjusius pandemijos mėnesius. Mus ištikus krizei, galėjome patirti, jog mūsų gyvybė „yra susijusi su kitais žmonėmis ir priklauso nuo paprastų žmonių, dažnai nežinomų, neminimų laikraščių ir žurnalų antraštėse. Jie nepatenka į naujaujų šou sceną, tačiau, be jokios abejonės, lemtingus mūsų istorijos puslapius rašo būtent jie: gydytojai, slaugės ir slaugai, maisto parduotuvių darbuotojai, sergančiųjų prižiūrėtojai, transporto darbuotojai, policininkai, savanoriai, kunigai, vienuolės ir daugybė kitų,

supratusių, kad niekas negali išsigelbėti vien savo jėgomis <...>. Kiek daug žmonių nesėdami panikos savo kantriu ir atsakingu darbu mus moko vilties. Kiek tėvų, motinų, senelių, mokytojų mažais kasdieniais gestais padeda vaikams iškęsti dabartinę krizę, priderinti prie reikalavimų kai kuriuos įpročius, drąsina žvelgti į priekį ir moko maldos. Kiek žmonių meldžiasi, padeda kitiems ir aukojasi visų labui“ [6]. Šventąjį Juozapą visi gali matyti kaip žmogų, kuris yra nepastebimas savo kasdieniu, diskretišku ir paslėptu buvimu, rasti jį kaip užtarėją, pagalbininką ir vadovą sunkiomis akimirkomis. Šventasis Juozapas mums primena, kad žmonės, kurie atrodo gyvenantys slaptoje arba yra „antraeiliai“, atlieka neprilygstamą vaidmenį išganymo istorijoje. Jie visi nusipelno pripažinimo ir dėkingumo žodžio.

Likusių dokumento dalį skaitykite čia.

Apie visuotinius atlaides šv. Juozapo metais skaitykite čia.

[1] *Lk* 4, 22; *Jn* 6, 42; plg. *Mt* 13, 55; *Mk* 6, 3.

[2] S. Rituum. Congreg. *Quemadmodum Deus* (1870 m. gruodžio 8 d.): ASS 6 (1870–71), 194.

[3] Plg. Kalba ACLI nariams Šv. Juozapo Darbininko iškilmės proga (1955 m. gegužės 1 d.): AAS 47 (1955), 406.

[4] Apašt. paraginimas *Redemptoris custos* (1989 m. rugpjūčio 15 d.): AAS (1990), 5–34.

[5] *Katalikų Bažnyčios katekizmas*, 1014.

[6] Malda Šv. Petro aikštėje
pandemijos metu (2020 m. kovo 27
d.).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/apastaliskasis-laiskas-patris-
corde/](https://opusdei.org/lt-lt/article/apastaliskasis-laiskas-patris-corde/) (2026-01-28)